

Du må ikke fornærme Judas!!

I mine næsten 60 år her på jorden har jeg haft den uheldige oplevelse at støde på forskellige forrædere – nogle af dem af den store slags, der kom meget tæt på. Alle gemte sig bag en maske af godhed – såkaldte venner, selvudnævnte kristne, nogle med stor viden om Bibelen – og alle hævdede, at de var plaget af livet og andre melodramatiske historier. Og inderst inde var det altid det samme: udnyttelse, som regel af økonomisk karakter. Som parasitter, der presser sig ind for at suge dit blod, eller små mennesker, der har mistet sig selv – de fleste af dem narcissister med grandiose forestillinger om sig selv, men uden den mindste sans for virkeligheden. Undskyldninger og den slags er for længst glemt i deres ordforråd. Når man først har gennemskuet dem – og det vil man, for på et eller andet tidspunkt mister de selvkontrollen i deres stille udnyttelse og afslører deres sande ansigt – går de uden anger videre til deres næste offer. Folk kalder dem Judas'er. Og det er her, jeg vil holde en pause, for jeg synes, vi gør denne skikkelse – Judas – uret. Ja, Judas forrådte. Han forrådte den reneste sjæl, der nogensinde har vandret på denne jord. Ham, der udvalgte ham blandt mange andre og placerede ham i den indre kreds af de 12 disciple. Ham, der lod ham se, hvordan Han oprejste de døde, åbnede øjnene på dem, der var blinde fra fødslen, gav spedalske en hud som små børn og skænkede de handicappede glæden ved at kunne gå. Ham, der også gav ham denne kraft – og lod ham udføre disse mirakler selv! Kristus kaldte Judas til at være apostel! Men Judas forrådte Ham – og han forrådte Ham for penge. Judas var pengegrisk og en småtyv. Ligesom de forskellige småtyve, jeg har kendt, der altid nærmer sig folk med en venlig facade. Elskede Judas Kristus? Bestemt elskede han Ham til en vis grad. Men han elskede også penge. »Hvad vil I give mig for at udlevere ham?« spurgte han ypperstepræsterne, som uden tøven gik med til 30 sølvstykker, hvilket var en anseelig sum – et halvt års løn på den tid. Han glemte miraklerne, han glemte idéerne, han glemte sin kærlighed til Kristus. Eller rettere sagt, han glemte den ikke. Han beviste, at det var falsk kærlighed. De tredive sølvstykker forvandlede den til falsk kærlighed.

Disse vejede tungere på vægten. Tiden vil komme, hvor kærligheden til Kristus vejes. Noget lægges på den anden side – for Judas var det tredive sølvstykker; for andre noget andet, hvad enten det er økonomisk eller ej. Og så viser kærligheden til Kristus sig at være mangelfuld, let, falsk. »Mene, Tekel, Peres«, som Guds hånd skrev til Belsazar. »Du er blevet vejat på vægten og fundet for let« (Daniel 5:25). Sådan er det med de forskellige forrædere, jeg er stødt på. Måske ved de heller ikke, at de vil forråde. De tror måske, at de er dine venner og Kristi venner. Men når de tredive sølvpenge afsløres, stikker de dem gladeligt i brystet og sender dig til korset. Men der slutter sammenligningen med Judas. For så snart Judas så, at Kristus blev ført bort for at blive korsfæstet, mistede han besindelsen. Han havde ikke forventet det. Hans samvittighed begyndte at plage ham. Han indså, hvad han havde gjort. Han løb hen til templet og kastede sølvmøntene lige i ansigtet på ypperstepræsterne! »Jeg har syndet ved at forråde uskyldigt blod!« råbte han (Mattæus 27:4)!! Judas angrede!! Det står så klart i Skriften, og alligevel har alle sat sig for at forklare os, hvorfor »omvendelse« og »angst« er to forskellige ting, siger de. Måske passer Judas' angst ikke ind i den fortælling, de har konstrueret. Forræderen – ligesom nutidens forrædere – fortryder ikke sine handlinger. Han smider ikke sølvmønterne væk. Han forbliver en forræder og en kyniker helt til det sidste. Og det er netop, hvad mange forrædere gør i dag. De forbliver forrædere helt til det sidste. De har næret deres ego i en sådan grad, at deres samvittighed er blevet følelsesløs, ikke-eksisterende. Som ufølsomme dyr går de videre til deres næste offer. Men det var ikke det, Judas gjorde. Judas gik ikke videre til det næste offer. Han reflekterede. Han indså, hvad der var sket. Han tog skridt mod omvendelse. Han tilstod sin synd. »Jeg har syndet,« sagde han. »Jeg har forrådt uskyldigt blod!« Han tog pengene – sølvmønterne fra forræderiet – og kastede dem i ansigtet på dem. Judas angrede. Men han kunne ikke bære det, han havde gjort, så han tog et reb og hængte sig. Judas havde en samvittighed. Han betalte villigt for sit forræderi med sit liv. Men det hjalp ikke. Blev Judas frelst, mon? Hele den kristne litteratur har kastet sig over ham og fokuseret på den afskyelige handling at forråde Kristus. Men Gud ønsker, at alle skal frelses og komme til

erkendelse af sandheden (1. Timoteus 2:4). Så vi får se på den dag, hvad der blev af Judas. Men han angrede, og han viste det ikke med ord, men med handlinger. Pungen med sølvmønterne lå ikke i hans bryst. Han havde afleveret den. Selv hans hængning var en soningshandling. At betale med sit liv for det onde, han havde gjort. Lad os derfor ikke sammenligne Judas med de mange uomvendte forrædere, der bærer deres sølvmønter i brystet, tæller dem én for én hver dag og smiler hånligt ad deres »bedrifter«. Det ville Judas ikke engang have tænkt på. Så de er langt værre end ham.

Når man tænker på den ødelæggelse, som mødet med en forræder bringer ind i ens liv, hvordan endte disse forrædere så på min vej – og måske også på din? Ved en tilfældighed? Hvem ved. Men Kristus selv valgte Judas, en forræder. Vidste Han fra begyndelsen, at han ville forråde Ham? Man kunne sige: »Ved Gud ikke alt?« Ja, det gør han, men han giver alle mennesker muligheder, og i sidste ende er det personen selv, der beslutter, hvilken vej han vil gå. Han valgte Judas, selvom han vidste, hvem han var, og hvor ondskabsfuldt hans hjerte var – noget, der en dag ville komme for dagen. Alligevel gav han ham muligheden. Det var ikke uundgåeligt, at Judas ville forråde ham. Kristus ønskede ikke, at han skulle forråde ham. De ville have korsfæstet ham, selv uden Judas' forræderi. Man ville have fundet en anden – en, der ikke tilhørte den indre kreds af dem, som Kristus havde udvalgt én for én – og den person ville have udleveret ham. Kristus udvalgte personligt Judas til at være tæt på sig. Han betroede ham pengesækken, selvom han vidste, at han stjal. Og alligevel sagde han intet til ham. Måske tænkte han: »Måske vil han omvende sig. Lad mig give ham endnu en chance.« Han kendte hans hjertes svigagtighed; Han kendte hans fortid – man bliver ikke tyv fra den ene dag til den anden – men Han tog ham tæt til sig. Han erkendte den kærlighed, denne mand havde til Ham, og håbede måske, at denne kærlighed ville blive stærkere, og at de tredive sølvpenge ikke ville kunne vende den på hovedet. Derfor gav Han ham chancer. Og det er, hvad Kristus gør for mange forrædere, og måske gjorde Han det gennem mig og dig: Han giver dem chancer. Chancer for ikke at blive forrædere. Chancer for kærlighed. Chancer for at lægge deres mørke fortid bag sig. For at få en ny start. Nogle tager måske

den chance. Andre forbliver dog trofaste, så længe den fristende lokkelse – de 30 sølvpenge – ikke er dukket op. Så snart den fristelse dukker op, griber de de tredive sølvpenge og sælger deres tro – eller, for at sige det bedre, de forvandler den til en forfalskning. Jeg håber, at de en dag vil finde omvendelse, selvom de allerede har taget de tredive sølvstykker og ikke kan give dem tilbage. Gud tager imod alle, der omvender sig. Han vil aldrig lukke døren for en person, der virkelig har omvendt sig. Men til sidst løber sandet i timeglasset ud, og enden kommer. Og så er der ikke længere plads til omvendelse. Hvad angår dem, der er blevet forrådt, bør de finde trøst i, at de gjorde Guds vilje – de handlede trofast med kærlighed og medfølelse, i overensstemmelse med deres principper og evangeliets principper, selv over for mennesker, der ikke fortjente det – og dette vil give stor belønning på den Dag, den Dag, om hvilken der står skrevet: »Og Gud vil tørre enhver tåre bort fra deres øjne; der skal ikke længere være død, ej heller sorg eller gråd. Der skal ikke længere være smerte, for det, der før var, er forbi.“ (Åbenbaringen 21:4)